

MİYASE SERTBARUT

ARA ÂLEM 2

YASAK OYUN

MİYASE SERTBARUT

ARA ÂLEM 2

YASAK OYUN

© 2016, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No:10/51
Alsancak-Konak/İZMİR

Yazar: Miyase Sertbarut
Resimler: Kaan Demirçelik
Editör: Burhanettin Düzçay
Düzeltili: Hülya Dayan

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Caddesi No:6 Malhköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Haziran 2016 (3000 adet)

ISBN: 978-605-9153-95-9

Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

MİYASE SERTBARUT

ARA ÂLEM 2

YASAK OYUN

tudem

Miyase Sertbarut

1963 yılında Ceyhan'da doğdu.

Keloğlan, Jules Verne, Orhan Kemal ve Karabaşlarıyla büyüdü.

Okula giderken hep karnı ağrıyordu. Yani o öyle zannediyordu...

Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu.

Öğretmenlik yaptı, karnının ağrısı geçmiyordu.

Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü, roman, masal türlerinde yapıtlar verdi.

Karnının ağrısı geçti.

Kitapların bütün ağrılara iyi geldiğini düşünüyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Bir Dilek Tut (masal)

Akvaryumdaki Denizkızı (masal)

Tuna'nın Büyülü Gemisi (öykü)

Kırmızı Kartal (öykü)

Altın Avcıları Plajda (öykü)

Yangın Tüpüyle Uçan Çocuk (öykü)

İkizler İz Peşinde (öykü)

Saat Canavarı (öykü)

Sarı Maymun (roman)

Kaçak Köpek Biber (roman)

Yalancı Portakal (roman)

Sisin Sakladıkları (roman)

Kapiland'ın Kobayları (roman)

Kapiland'ın Karanlık Yüzü (roman)

Yılankale (roman)

Kimsin Sen? (roman)

Çöp Plaza (roman)

Sil Baştan Aşk (roman)

Buz Bebekler (roman)

Ara Âlem 1 - Tarlakoz'un Tuzağı (roman)

Ara Âlem 2 - Yasak Oyun (roman)

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25 (roman)

*Bazı oyunlar kalple, bazı oyunlar akilla oynanır.
Yasak Oyun akilla kalbin çarpıştığı noktadır.*

BAZI KARAKTERLER

Canan: Üç buçuk harfli olarak Ara Âlem'de yaşıyor. Genç yaşta trafik kazasıyla gerçek hayattan kopmuş olsa da bu dünyayla bağı devam ediyor.

Zülkarneyn: Ruh sağlığı bozuk, doktor raporu bile var, ilaçlarını zamanında içerse sorun çıkarmıyor. Bilgisayar oyunları tasarlıyor.

Kendal: Mezarlıkta solucan toplayarak harçlığını çıkarıyor. Canan'ın bağı kurduğu, gerçek hayattan biri.

Oya: Kendal'ın okuldan ve mahalleden arkadaşı. Başına buyruk, bilgisayar oyunlarına düşkün.

Aziz: Kendal'ın okuldan ve mahalleden arkadaşı. Oyun düşkünlüğü onda da var, ayrıca Oya'ya âşık.

TARLAKOZ: Ölüm âleminin nöbetçisi. Adını büyük harfle yazmış olsam da bu kitapta sahne almayacak.

Kubi: Yani Kubilay. Canan'ın gerçek hayattayken tutkun olduğu genç.

SEN: Kitabın okuru. Okuduklarına bazen inanan, bazen saçma bulan, sabırsızca sayfa çeviren, bazen de atlayarak okuyan kişi. Tarlakoz *barış* tüm karakterlere yakınlık duyuyor.

BEN: Kitabın yazarı. Yazdıklarına bazen inanan, bazen saçma bulan, sabırsızca klavye tuşlarına basan, bazen atlayarak, bazen uzatarak yazan kişi. Tarlakoz *dabil* tüm karakterlere yakınlık duyuyor.

1. BÖLÜM

ACUZE

Canım sıkkın. Kendal bütün gün dünyaya küskün, boş duvara bakıp durdu. Annesi çalınan tabloyu unutsun diye, kırtasiyeden oğlunun sevdiği futbol takımının posterini alıp geldi. Posterin arkasına diş macunu sürüp duvara tutturdu. Kaybolan beş yüz yıllık tablonun yerinde şimdi sarı kırmızı formalar içinde poz vermiş sporcular var. Sandı ki oğlu önceki hayalinden, yani tabloyu satıp parasıyla hayatını değiştirme rüyasından vazgeçer. Ben de bu posterin etkili olacağını ummuştum.

Yanılmışım. Yayı bozuk kanepeyi gıcırdatarak sırtını döndü duvardaki futbolculara. İşte o zaman çıktım sokağa. Bir şey yapmalıydım, bu çocuk tam bir çöküntü içinde, öylesine duygusal ki üzüntüden ölebilir gibi geliyor bana.

Ona olan can borcumu unutmadım. Ara Âlem yaşayanı olsam da vefa nedir aklımda, silmeye çalışsam da silinmiyor sizin taraftan buraya taşıdığım kırıntılar. Evet, fazla değil, kırıntı kadar. Bu yüzden bazen vahşileşiyorum, bunu hakkım olarak görüyorum, çünkü bir kamyon şoförü tarafından yol kenarına itildim. Siz şimdi ana yoldasınız, gerçek adımlar atıyorsunuz; bense toprak bir yolda bile değilim, yerçekimsiz bir koridordayım; ayaklarımı

hissetmediğim, duvarlarına dokunamadığım bir koridor. Sizin verdiğiniz adla ‘ölü’yüm. Ama bu durumu reddettim, Ara Âlem’i seçtim.

Sizi izledim, asosyal çocuklar gibi uzaktan, ama hep aranızda olmayı özleyerek izledim. İletişim kurabildiklerimle kendime yeni bir çevre edindim. İşte sen de şu an, şu saniye bu çevreye dahil edildin. Kitap boyunca benimle kalacaksın, ben sizin dünyanıza giremesem de sizden bilgilerinizi bu tarafa çekebilmek en önemli işim.

Benimle kal, yardım edemesen bile yalnız olmadığımı bilmek çok güzel.

Karanlık çökmeye başlamış İncirli Mahallesi’ne. Sokaklarda dolaşırsam belki kayıp tabloyla ilgili ipucu bulabilirim diye umdum ve yangın yerine yürüdüm. Karşıdan karşıya geçen iki gölgenin Aziz ve Oya olduğunu fark ettim. Bu ikisinin arasında arkadaşlıktan da öte bir yakınlık varmış. Ben de yeni öğrendim. Oysa geçen gün kızın Kendal’a ilgi duyduğunu sanmıştım. Geçmiş olsun ziyaretine gelmişti eve. Tuhaf bir şaşkınlığı ve heyecanı vardı. Ben bunu aşktan sandım. Oya evden çıkınca Kendal’dan öğrenmek istedim.

“Bu kız sana âşık mı?”

Kendal’ın gözü pörtledi neredeyse.

“Ne diyorsun sen be!”

Benimle ilk kez “be” diye konuşmuştu.

“Fark etmedin mi, bir yerinde duramamalar falan... Aşktan başka ne olabilir ki?”

“O Aziz’le çıkıyor, bir daha söyleme bunu.”

Demek yanılmışım, demek o gün başka bir sıkıntısı varmış kızın.

Aziz ve Oya’ya takılmayıp yangın kalıntısına gittim. Barındığımız o eski ev artık kapkara bir yıkıntı. İs içinde dökük duvarlar, küller, yanık kuş tüyü kokusu... Mide bulandırıcıydı.

Birden bulunduğum noktaya başka birinin daha geldiğini gördüm. Uzun boylu, şapkalı, yaşlı bir kadın. Çoktan soğumuş külleri ayağıyla savura savura dolaştı yangın harabesini. Gözü hep yerde. Ayakkabıları pert olmuş, sanki yüzlerce kilometre yürümüş.

Yaklaştım, tam omzunda, kulağının arkasıındaydım ve iyi ki de oradaydım.

“Ne günlerdi...” diye mırıldandı.

Yaşlı insanların kendi kendilerine konuşuyor olması bazen işte böyle güzelliklere de yol açar. Anladım ki bu kadının bu evle bir bağlantısı var. Aklıma gelen ilk kişi Mumcu Nuran oldu. Bu kadın oydu! Küle dönmüş evin bizden önceki yaşayanı. Eğildi, yarı yanmış bir kalasın altına sıkışmış kırık bir çömlek parçasını eline aldı. Okşadı, külünü üfledi, yanağına sürdü. Eli yüzü yangın isiyile kirlendi ama o farkında değildi.

Biraz gezindikten, birkaç seramik kırığı daha topladıktan sonra mezarlık tarafına yürümeye başladı. Peşindeydim. Bu kadın gerçekten hafızasını yitirmiş olsa eskiden yaşadığı evi anımsayabilir miydi? Belki de hatırlamaya başlamıştı. Ben onu eski günlerde olduğu gibi mezarlığa

girip orada dolaşacak zannederken Kendal'ın evinin olduğu tarafa yöneldi. Heyecanla kadına biraz daha yaklaştım. Avluya girdi, kapıya yürüdü, zile bastı. Parmakları bir iskeletin parmaklarından farksızdı.

Kendal ve kardeşleri pencereden baktı. Üst üste yığılmış beş çocuk kafası. Galiba anneleri o sırada evde değildi. Hepsi birden çığlık attı.

“Mumcu Nuraaaaan!”

Tabii kapıyı açmadılar.

İçeri girdim, aralık camdan. O trafik kazası beni ana yoldan çıkarmış olsa da üç buçuk harfli olarak dünyanıza sızabileceğim pek çok aralık var. Bunu hatırlatmama gerek yok aslında, siz de bazı aralıklar buluyorsunuz, şu an yaptığınız şey başka nedir ki? Kitabı araladınız ve Ara Âlem'e daldınız.

Kendal kardeşlerini odaya kapamış, kendi de kapının arkasında, elinde sopa, bekliyor.

“N'apıyorsun? Yaşlı bir kadın o.”

“Bu Mumcu Nuran...” diye fısıldadı.

“Anladım da neden korkuyorsun, açsana kapıyı.”

“Ama onun için öldü demişlerdi, bu onun hayaleti olabilir.”

“Demek ki ölmemiş. Hem o hayalet falan değil Kendal, benden iyi bilemezsin.”

Öyle ya, artık burada oldukça deneyimliyim. Kim canlı, kim ölü; kim hayal, kim sanal anlayabilirim.

Kendal'ın sopayı bırakmaya niyeti yoktu. Her an gelecek bir beyzbol topunu karşılayacak gibi kolları gergin.

“Hayalet değilse bile delinin teki, açmam kapıyı!”

Kadın zile bir daha bastı. Çocuklar iç odadan zilin peşi sıra çılgınlıklar attı. Kendal yalvaran gözlerle havada beni aradı.

“Canan, sen kovabilirsin bu acuzeyi, kardeşlerim korkudan ölecek.”

Acuze ne demek bilmiyorum; iyi bir şey olmadığı belli ama sormadım. Bu tarafta yeni bir sözcük öğrensem ne olacak, dilbilimci miyim?

Kendal’ın benden istediğini yapabiliyordum tabii. Mumcu Nuran yaşlı bir kadın; kasları da, kemikleri de, beyni de zayıf mı zayıf. Bir anda zihnine dalabilir, onu kapıdan uzaklaştırabilirim. Ama ne için geldiğini bilmek istiyorum.

Mumcu Nuran kapının açılmayacağını anlayınca olduğu yerden konuşmaya başladı.

“Çocuk! Hey çocuk!”

“Ne var?” dedi sonunda Kendal.

“Televizyonda gördüm haberi. Yangına girip içerden bir resim almışsın.”

“Eee?”

“Onu görmek istiyorum. Biliyorsun, o evde eskiden ben yaşıyordum.”

“O senin değil.”

“Nereden biliyorsun? O evde daha nelerim vardı benim.”

Vay kurnaz kadın! Bir de acımıştım haline. Şimdi hiç yoktan değerli bir tablonun sahibi olduğunu iddia edecek. Kendal bu iddiaya pabuç bırakmadı, sesini sertleştirdi.

“Sen gittikten sonra geldi o resim.”

Diğer tarafta bir suskunluk oldu.

“Neyse işte, aslında ben iyilik için geldim.”

“Ne iyiliği?”

“O resim lanetli çocuk, sendeyse evinde tutma.”

Kendal’a fısıldadım.

“Sorsana, sorsana lanet neymiş.”

“Nasıl lanetli yani?” diye dışarıya seslendi Kendal.

“Yangının sebebi o, girdiği her yeri yakar.”

Nereden biliyormuş sor, dedim Kendal’a. Çocuk ikiletmedi, aktardı soruyu dışarıya.

Kendal’ın kulağını, benim de ruhumu yaklaştırdığım eski kapı, yaşlı kadının sözlerini sanki gizemli bir romanın sayfalarından okuyormuş gibi bize aktardı.

“Çok yaşadım ben, çok yer gezdim, ayaklarımın basmadığı toprak kalmadı, nerede bir hikâye varsa oraya yürüdüm, sulara el uzattım, dikenlere dokundum, kuyulara kulak verdim, oradan biliyorum.”

Kendal fısıldadı.

“Kadın galiba kafayı yemiş, saçmalıyor baksana.”

Bence de saçmalıyordu, dünyadaki bütün hikâyeleri nereden bilecek? Yapacak işi yok, kendini söz oyunlarına bırakmış. Dikenlere dokunmuş da, suya el uzatmış da... Anlaşılan çenesi düşmüş.

“Sana neden iyilik yapacaktım sorsana.”

Kendal sordu.

“Sen de bana iyilik yapmıştın, onu ödemek için,” dedi Mumcu Nuran.

PLAY

STORE

SETTINGS

*“Ekrana doğru
çekildiğimi hissettim.
Sanki milyonlarca
pikselin içinden
süzülüp karşı tarafa
gececektim.”*

Yasak Oyun, bilgisayar oyunlarının anlamsız, vahşi hedeflerine dikkat çekerken gerçek hayatta var olan yaşatma, yardımlaşma, özveri gibi değerlerin yerine neler konulduğunu gösteriyor. Çocuklara, hiç de yabancı olmayan oyun labirentlerinde maceranın hazzıyla ilerlerken, “Ne yapıyorum? Neden?” sorularını sordurtuyor.

Yaşamla ölüm arasında varlıklarını sürdürenlerin sığınağı Ara Âlem, Yasak Oyun ile devam ediyor.

ISBN: 978-605-9153-95-9

9 786059 153959

www.tudem.com